

**R. P. Francisci De Oviedo Madritani, Societatis Iesv,
Theologiæ Professoris, Cursus Philosophicus**

Ad Vnum Corpus Redactus

Philosophiæ R. P. Francisci De Oviedo Madritani Societatis Iesv Sacræ
Theologiæ Professoris Tomus II

**Oviedo, Francisco de
Lvgdvni, M.DC.LI.**

§. 2. Impugnatur sententia de connotatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95526](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95526)

subiectum, quod afficit, v.g. praesentia, qua ego praesentor Compluti, per se ipsam praesentatur Compluti, cui non potest non esse praesens: at vero si talis praesentia contingenter praesentanda esset Toleti, alia indigeret praesentia superaddita: idem dico de actione, quae per se ipsam dependet à principio actiuo, à quo constituit terminum dependentem, & à quo non potest non dependere: si vero talis actio inciperet dependere ab alio principio, à quo non constitueret suum terminum dependentem, & à quo posset non dependere, indigeret alia dependentia superaddita. Sed relatio identitatis inter Petrum, & Ioannem non tantum referretur ad Petrum, & Ioannem, sed referretur ad relationem similitudinis inter duo alba, ad quam posset non referri, & ad quam non constituit relatus Petrum, & Ioannem: ergo indiget alia relatione superaddita ut referatur ad illam relationem similitudinis, ad quam contingenter referretur, & diuerso modo, quo refert propria extrema, quia haec referuntur ex vi illius relatione identitatis, & relatio ipsa identitatis referretur ad relationem similitudinis relatione diuersitatis. Rem declarat vnio integralis quantitatis, quae non per se ipsam, sed per aliam vnionem diuersae rationis vnitur vnione integrali materiae, quam informat, licet per se ipsam vnatur partibus quantitatis, quas integraliter vnit.

8. Dices relationem identitatis inter Petrum, & Ioannem non posse non referri relatione diuersitatis, ad relationem similitudinis inter duo alba, & proinde per se ipsam referri. Contra: duo alba ex suppositione, quod vtrumque existat, non possunt non referri, & tamen inferi haec sententia ex eo, quod quodlibet seorsum existens possit non referri vtrique referri per relationem superadditam, & neutrum per se ipsum: ergo eadem ratione duae relationes quarum quaelibet existens sine alia potest non referri, non referuntur per se ipsas, sed per aliquid superadditum, etiam si vtraque existens non possit non referri. Vidi aliquos recentiores eximie laborantes in hoc processu in infinitum vitando, quorum laborem laudarem, si ad rem alicuius momenti defendenda esset susceptus, in hac tamen materia non possum non illum improbum censere, cum causam tantum cuiusdam opinionis iam exolere defendenda suscipiatur, & hoc adhuc non assequantur. Alij absque vlla formidine tunc processum in infinitum admittunt, asseruntque nihil absurdi contineri in effectibus qui ab vna determinata omnium causa descendunt, tantumque esse vitandum in causis à parte antea, ita ut prohibeat ad aliquam primam pervenire, à qua effectus omnes originem trahant, quod tantum intendit Arist. & cum illo Philosophi omnes qui vniam primam omnium causarum esse demonstrant, cui veritati non refragatur processus ad infinitum in effectibus, quibus vnum primum principium, ante quod non sit aliud, potest designari. Sic perdocti, & acutè satis rem tractabat sapientissimus quidam Magister meus, cuius instructus disciplina facile satis facerem omnibus rationibus, quae contra hanc doctrinam possent adduci. Verumtamen ad alia maioris momenti eam adseruare, nec tanti emo relationes superadditas defendere, quas hoc argumento sublato à Philosophia exterminarem.

§. II.

Impugnatur sententia de connotatis.

9. Pater Soar. disp. 47. Met. sect. 2. à n. 21. docet relationem non distingui realiter à fundamento, connotare tamen termini existentiam, ut tribuat denominationem relati, ita ut deficiente termino non aliquid relationis deficiat, sed tantum id, quod requiritur, ut ipsa relatio identificata cum fundamento fundamentum denominet relatum, quia denominationem hanc relatio non tribuit, nisi cum connotatione ad existentiam termini, quia deficiente deficit denominatio. Sententiam hanc multi sequuti sunt recentiores, illiusque doctrinam plerique tradunt auctores, ut defendant non dari modum vnionis superadditum inter materiam, & formam, neque praesentiam distinctam à subiecto, quod est praesens, neque actionem mediam inter principium effectiuum, & terminum, sed vnionem, praesentiam, & actionem identificari cum subiectis, quae constituunt vnita praesentia, & efficientia, illisque non tribuere suam denominationem quovisq. supponatur connotatum, ratione cuius album non est formaliter relatum, etiam si habeat relationem identificatam secum, quovisq. adueniat aliud album, quod sit connotatum huius relationis: neque principium

effectiuum, v.g. Deus, qui ab aeterno existit, habet hoc, quod est esse actu efficiens ab aeterno, sed tantum tempore, quod in tempore incipit esse connotatum huius actionis identificatae cum Deo, quod est terminus, qui ex vi illius producit denominationem principij actu efficientis. Sic in pluribus aliis materiis philosophantur sectatores huiusmodi modi, quos hodie vulgus connotatores appellat. Doctrinam hanc impugnant multis in locis Hurtad. & Arias, scilicet 3. subf. 7. in eadem dispositione 6. Met. illam ego in hunc locum impugnam remissi, ne pascam re intendam.

Argumentor primò contra hanc sententiam. Deficiente connotato non deficit aliquid intrinsecum relationi seu aliquid pertinens ad illius formale constitutum: ergo permanet totum id, quod formaliter est relatio efficiens formaliter subiectum omnino eodem modo: ergo deficiente termino subiectum permanet eodem modo relatum, & formaliter erit relatum eadem ratione, quae relatum erat existente termino. Probo consequentiam: subiectum non constituitur relatum per terminum, sed per relationem formaliter ut efficientem subiectum, siue per identitatem, siue vnionem superadditam: sed permanet cum eadem relatione eodem modo efficiente idem subiectum deficiente termino: ergo deficiente termino subiectum, seu fundamentum, manet cum toto illo, per quod constituebatur relatum, eodemque modo illo affectum: ergo permanet eodem modo relatum. Subiectum, seu fundamentum non constituit formaliter relatum adhuc inadèquate per terminum fatentem auctores huius sententiae, & probat P. Soar. quia ratio formalis referendi debet distinguere à termino, quem illa ratio respicit, aliis id se ipsum respiceret. Fundamentum manet eum eadem ratione formali, ex vi cuius constituitur relatum, & eodem modo illa affectum, etiam si terminus deficiat: fundatur facile. Ratio formalis referendi est relatio relati identificata cum fundamento: fundamentum permanet idem deficiente termino: ergo ratio formalis referendi identificata cum fundamento eadem permanebit. Modum, quo ratio formalis referendi subiectum afficit, semper esse eundem eadem ratione euincitur. Ratio formalis referendi non informat subiectum, seu fundamentum relatum per informationem superadditam, sed per identitatem: ergo dum ratio formalis seu relatio est eadem, permanet eadem identitas cum fundamento, & eadem informatio. Permanente eadem ratione formali referendi, seu eadem relatione, cum eadem informatione respectu eiusdem subiecti, permansum idem relatum formaliter ut relatum, sic euinco. Relatum, formaliter ut relatum, & ut formaliter dicens denominationem relati est totum quoddam includens subiectum, relationem, & modum, quo relatio subiectum afficit, siue haec realiter distinguantur, vel identificentur. Sed haec omnia manent omnino eadem: ergo totum manet omnino idem, quia totum non distinguitur à partibus, & vnione.

Respondent nonnulli deficiente termino permanere totum id, quod relatio dicit in recto, & deficere, quod relatio dicit in obliquo ex cuius defectu subiectum non denominatur formaliter relatum. Contra: id, quod deficit, & relatio dicit, non in recto, sed obliquo, vel formaliter per se ipsum denominat saltem inadèquate subiectum relatum, vel non. Si denominat formaliter saltem inadèquate, etiam in obliquo importetur subiectum relatum, iam ratio formalis relationis non est identificata, adèquate cum subiecto, sed includit terminum, etsi in obliquo importatur: ergo relatio formaliter ut relatio dicit fundamentum, & terminum, quod negat P. Soar. & cum illo connotatores, qui totam rationem formalem relationis à termino distinguunt. Si terminus in obliquo importatus, neque inadèquate denominat subiectum relatum: ergo remanet tota forma adèquate, à qua subiectum denominatur, etiam si terminus deficiat: ergo eodem modo denominabit subiectum. Recurre ad rationem supra confectam. Adhuc distinguunt nonnulli, qui dicunt terminum importatum à relatione denominare subiectum in obliquo. Inania verba. Terminum denominare in obliquo subiectum relatum, vel dicit terminum importatum in obliquo denominare fundamentum, ita ut ratio obliqui tantum se teneat ex parte termini, & non ex parte denominationis, vel dicit terminum importatum in obliquo denominare subiectum obliquè, seu denominatione obliqua. Hoc secundum frustra diceretur quia fundamentum

fundamentum tantum habet unam simplicem denominationem relati, quæ eadem est, & omnino simplex: ergo omnia, quæ tribuunt denominationem relati, eandem omnino tribuunt, siue rectam, siue obliquam: ergo non potest fundamentum habere à se, seu à relatione secum identificatam rectam denominationem relati, & à termino denominationem obliquam. Si dicatur primum inferitur necessarîo denominationem simplicem relati provenire à fundamento, quod est in recto, & à termino, qui est in obliquo, & relationem formaliter dicere fundamentum, & terminum, quod tenuit concedere huius dicendi modi sectatores.

12 Respondent alij terminum non esse rationem formalem denominandi subiectum relatum, esse tamen conditionem, sine qua non potest subiectum tale denominari. Euationem hanc efficaciter impugno. Condicio debet distingui ab illo, ad quod est conditio: sed posito termino nihil ponitur distinctum ab illo: ergo terminus non se habet vt conditionem. Negabis minorem, & dices posito termino poni denominationem. Contrâ: denominatio vel sumitur pro ipsa nominis impositione, quæ est valde extrinseca subiecto, seu pro re significata nomine imposito. Si sumatur pro nominis impositione ad hanc tantum potest esse conditio id, quod est conditio ad rem significatam per nomen, & ad formam, per quam formaliter subiectum est relatum: ergo vt terminus sit conditio ad hanc nominis impositionem debet esse conditio ad id, quod significatur per hoc nomen relatum, vel debet esse id, quod formaliter constituit illius obiectum significatum, videlicet hoc concretum *relatum*, quod est formaliter esse relationem: Terminum non posse esse conditionem ad rem significatam per nominis impositionem sic probo. Posito termino nihil reale ponitur distinctum ab illo: ergo non potest esse conditio respectu alicuius, quod ponatur. Probo antecedens: fundamentum existeret antequam existeret terminus: ergo terminus non est conditio ad fundamentum: ergo non est conditio ad aliquid, quod cum fundamento sit identificatû, quia nequit terminus esse conditio ad positionem alicuius identificati cum fundamento ad quod non est conditio, aliâs esset, & non esset conditio respectu eiusdem, quia nō esset conditio fundamenti, vt supponimus, & aliâs esset conditio alicuius identificati cum fundamento, ex quo inferetur esse conditionem ipsius fundamenti, quia quicquid conuenit entitati respectu alicuius, conuenit respectu totius, quod cum illo est identificatum, sed posito termino nihil datur distinctum à fundamento, & termino: ergo nihil datur respectu cuius terminus possit esse conditio. Nihil dari distinctum à fundamento, & termino, posito termino statuit sententia, quam impugno, quæ asserit posito termino fundamentum per se ipsum absque alio superaddito referri.

13 Obcurioribus terminis rem alij confundere intendunt, & vim argumenti effugere, asserentes deficienti termino permanere fundamentum, & permanere relationem identificatam cum illo, quoad entitatem, non verò permanere relationem quoad formalitatem, ita non tribuere effectum formalem, neque denominare subiectum relatum. Contra hunc dicendi modum sic impugno. Relatio quoad formalitatem, vel est identificata cum fundamento realiter, & physicè; vel ab illo distinguitur realiter & physicè: Hoc secundum non potes admittere, ne concedas rationem formalem relationis superadditam fundamento, quod tua sententia negat: ergo debes dicere relationem quoad formalitatem non distingui à fundamento. Tunc sic: relatio, quoad formalitatem, est identificata cum fundamento: ergo permanente fundamento permanet relatio quoad formalitatem, implicat enim ex duobus identificatis vnum deficere, & aliud permanere. Sed deficiente termino relationis permanet fundamentum: ergo permanet relatio quoad formalitatem, quæ est identificata cum fundamento. Confirmatur: Relatio quoad entitatem, & quoad formalitatem non distinguuntur realiter, & physicè: ergo permanente relatione quoad entitatem permanet relatio quoad formalitatem: Antecedens probo: relatio quoad entitatem, & quoad formalitatem identificatur vni tertio, videlicet fundamento: ergo identificantur inter se. Rursus relatio quoad formalitatem realiter est entitas: ergo relatio quoad formalitatem, & relatio quoad entitatem realiter non distinguuntur: ergo implicat deficere relationem quoad formalitatem, quin deficiat relatio quoad entitatem, & implicat permanere relationem quoad entitatem, quin permaneat relatio quoad formalitatem. Subdistingunt

Francisc. de Quiedo, Philosoph. Tom. I. I.

iterum recentiores: relatio quoad entitatem, & relatio quoad formalitatem sunt idem: quoad entitatem concedo, quoad formalitatem nego; Attendas obsecro, quomodo in ipsa distinctione membra distinctionis confundunt, distinguere relationem tanquam in membra opposita in relationem quoad entitatem, & quoad formalitatem, & rursus cum illis obiicitur, relatio quoad entitatem identificatur cum relatione quoad formalitatem subdistingunt: identificatur quoad entitatem, concedo; quoad formalitatem, nego, quæ distinctio supra quodcumque ex duobus extremis cadat, secundum vnum membrum illud replicat, & secundum aliud per oppositum contrahit. Hoc notato solutionem euerto: Relatio quoad entitatem, & quoad formalitatem, vt ineptè traditur distinctione prædicta, non distinguitur realiter sumpta quoad entitatem, & quoad formalitatem, & idem dico de relatione quoad formalitatem eodem modo diuisa: ergo implicat relationem quoad entitatem, & quoad formalitatem identificari quoad entitatem, & non identificari quoad formalitatem.

14 Dicunt alij relationem quoad entitatem, & quoad formalitatem distingui in obliquo, & per connotata. Contra hos redit discursus supra factus contra illos, qui absolute dicebant relationem distingui à fundamento ratione connotati extrinsecè, & in obliquo, & non in recto.

15 Efficacissimè arguo contra hos connotatores. Implicat esse albedinem in subiecto apto ad componendum hoc concretum album, & illud de facto non componere, cum concretum formaliter nihil aliud sit, quam subiectum, forma, & informatio: ergo implicat esse relationem in subiecto cum omni informatione requisita, quæ non distinguitur ab ipsa relatione, & subiecto, quod informat per identitatem, quin subiectum constituatur. Concedunt antecedens aduersarij, & negant consequentiam, quia albedo est forma absoluta nullum habens connotatum, neque illo indigens, vt præstet suum effectum formalem, ac proinde ex defectu connotati non potest illum non præstare. Relatio autem est forma respectiua respiciens connotatum, & illo indigens, vt præstet suum effectum formalem, ex defectu cuius potest illum non præstare. Contra hanc solutionem instauratur ratio supra facta. Adhuc in concretis respectiuis effectus formalis non distinguitur à toto composito, toto videlicet relato, quod tantum dicit subiectum, relationem, & informationem: ergo his præcisè positis erit constitutum hoc concretum relatum, siue terminus ponatur, siue non ponatur. Exemplum desume in hoc concreto *cognoscens*, quod est respectiuum, & connotat obiectum cognitum, quia tamen intrinsecè, & formaliter tantum dicit viuens vt subiectum, & cognitionem, vt formam, & informationem cognitionis ad subiectum, siue identificatam, siue distinctam à cognitione, posito viuente cum cognitione illud informantem, ponitur hoc concretum *cognoscens*, siue ponatur, siue non ponatur obiectum.

16 Ne tamen iterum vanè repetas inanem illam distinctionem recti, & obliqui, ex his, quæ prædicta solutio admittit conclusionem impugno. Forma relatiua potest esse quoad entitatem, & non quoad formalitatem ex defectu connotati, & hoc incipiente incipere præstare effectum formalem, quem antea eadem existens quoad entitatem non præstabat: ergo omnes actus vitales intentionales, visio v.g. auditio, sensatio interna, intellectio, & volitio, possunt esse identificati cum anima, cui non præstabant suum effectum formalem, quovsq; vnicuique proprium adueniat connotatum, quo adueniente anima cognoscere incipiet, non quia noua producat cognitio, neque quia hæc incipit quoad entitatem, sed quia nouum aduenit connotatum, & cognitio, quæ antea erat quoad entitatem identificata cum anima, incipit modò esse quoad formalitatem, & præstare formale effectum, quem antea non præstabat. Dices ad hos intentionales actus requiri has, vel illas dispositiones, seu compingencia potentie respectu illarum v.g. speciem impressam ad visionem producendam, quod signum est visionem non solum quoad formalitatem denuo assurgere, sed quoad entitatem incipere. Non satisfacis, quia medijs dispositionem, & deorganizationem potentie, & specierum impressarum productionem dicam ego requiri tanquam connotatum, vt visio, quæ antea erat quoad entitatem, incipiat modò quoad formalitatem. Imò secundum hanc doctrinam de medio tollerem species impressas, quia has

Et 2 tantum

tantum opponimus, ut loco obiecti efficienter producantur actum intentionalem, qui non potest produci ab obiecto distant, in hoc autem philosophandi modo necesse non est actum intentionalem denuo produci, quando anima ex vi illius incipit sentire, ut cognoscere, sed tantum tunc incipere quoad formalitatem, ad quod sufficit presentia obiecti, medio, vel distantia non impediente, quia etsi hoc nimis extrinsecum fit actui, etiam productio albi Romae exercita, est nimis extrinseca albi existenti Compluti, & relationi cum illo identificata, & tamen sufficiens est, ut hæc, quæ antea tantum existeret quoad entitatem, iam existeret incipiat quoad formalitatem.

- 17 Ultimo confuto doctrinam istam de connotatis exemplo, quo eam explicant, & probant illius sectatores petunt ex actibus liberi Dei. Afferunt in Deo de facto dari actus liberos voluntatis, & scientia visionis, qui poterunt non esse Deo omnino intrinsecè invariato, & de facto sunt ratione connotati, quod si deficeret, actus liberi Dei deficeret, non secundum entitatem quia nihil intrinsecum Deo potest deficere secundum entitatem, sed tantum secundum formalitatem, hoc est existeret illorum entitas, & tamen non Deum constituerent formaliter volentem tale obiectum, illudque cognoscitum scientia visionis. Hoc inquam exemplo doctrinam hanc confuto, quia difficultas hæc de constituitio actuum liberorum Dei est omnium maxima, quas tota continet Theologia, & nullus ingenus Theologus reperitur, qui non fateatur nostro intellectui esse insuperabilem, & qui non confugiat ad infinitam, & incomprehensibilem Dei perfectionem, ratione cuius illi absque vlla repugnantia conveniat illa, quæ nosse intellectus vix potest sine repugnantia apprehendere, & ne indecorè vi forme in hac materia opprimerentur, quam plures Theologi, qui distinctionem virtualem in Deo sunt meditati, qua in materia de Trinitate, & in actibus liberi Dei difficultatem formæ nonnihil declinant: ergo hac ratione in rebus Philosophicis, & purè naturalibus, nonque grauioris momenti discutere, in quibus faciles alij dicendi modi superant, est omnia æquè difficilia reddere cum mysterio Trinitatis, abstrusioribus proprietatibus Dei optimi maximi, cuius omnia intrinseca vt potè per essentiam infinitam longè superant intellectu captum, qui superari non debet natura tenuis valdeque imperfectæ relationum, & aliarumque entitatum, & ad quas explicandas eandem viam inièrè connotatores, quæ aliqui Theologi intendunt efugere illa, quæ ad intrinsecam Dei per essentiam infiniti spectant, quos plures alij adhuc in hac materia non tutè illam fuisse aggressos existimant.

18 Eadem sententiam sic impugnat Arriaga. In sententia aduerſariorum non potest incipere noua denominatio ſine noua entitate: ergo non potest incipere noua denominatio intrinſeca ſine noua intrinſeca entitate, quia intrinſeca denominatio non potest niſi à noua intrinſeca entitate procedere. Hanc rationem laſe inſequitur Arriaga, cui reſpōdebunt Connotatores incipere nouam denominationem, quia incipit noua entitas intrinſeca quoad formalitatem, etiamſi non incipiat quoad entitatem, quæ inceptio quoad formalitatem intrinſecam poteſt procedere tanquam à conditione extrinſeca à connotato extrinſece poſito. Difficultates alias quibus ſe implicant connotatores ex hac doctrina negantes modos vnionis ſuperadditos, actiones diſtinctas à principio actiui, præſentias diſtinctas à re præſenti propriis locis expendo, vbi de his modis diſputationem inſtituo.

§. III.

Propria sententia.

- 19 SEntio relationem predicamentalem non distingui à fundamento, & termino, & ratione fundandi: sententiam hanc defendunt communiter Nominales, Ochamus in 1. dist. 30. q. 1. & dist. 32. quest. 1. Gregor. in 1. dist. 28. q. 2. Marf. q. 32. art. 1. Heraſm. 1. dist. 3. art. 1. & quodlib. 7. quest. 15. & quodlib. 10. q. 1. Alenſ. 1. Metaph. text. 20. Lauſ. 1. Metaph. quest. 22. Socin. quest. 28. qui licet aſſerunt oppoſitam poſſe defendi, aſſerit tamen hanc ſibi magis placere. Scant pro eadem ſententia quàm plures auctores aſſerentes relationem non diſtingui à fundamento, qui tandem intendunt non dicere aliquid intrinſecè fundamento ſuperadditum, ſed tantùm ex fundamento & termino reſultare denominationem relati, ideòque aſſerunt relationem à fundamen-

to non distingui, quia hoc in recto, & illud in obliquo significatum importat. Tenent eandem sententiam Hurta- dius, Metaph. sect. 2. & Arias dius, log. sect. 9. & omnes politiores recentes huius temporis. Angelicum Doctorem nobis eandem tradidisse sententiam clarissimè testimonis aptè conuincit Hurt. quæ nullam non violen- tam in alium sensum explicationem pati possint, ita non refero, quia nimis longa, & facile legi possunt apud Ang- licum Præceptorem quest. 7. de potentia art. 8. & opusc. tract. 5. de prædicamento ad aliquid, c. 2. & c. 3. Pro eadem sententia refertur etiam Arist. quæ dixit ad rationem non dari per se morum, hoc est non dari præspeciem actionum, quod signum est non esse speciem entitatem distinctam à fundamento, & termino: huiusmodi tamen testimonio laxè nimis solent interpretari, idè non huiusmodi, sed ad rationem deuengo.

Delumo primam rationem ex vulgari, solidoque principio. Vbi nulla est separatio, nullum signum est distinctionis. Sed post hoc fundamentum, & termino cum ratione fundandi, si hæc ab illis distinguitur, nulla inuenitur, neque inueniri potest separatio relationis ab illis: ergo relatio ad eosdem non distinguitur. Dices separari à singulis seorsum sumptis, licet non separetur ab omnibus simul existentibus. Bene est, hæc separatio arguit distinctionem à singulis seorsim, & non ab omnibus simul sumptis, quia ab illo est distinctio, à quo potest esse separatio, sed separatio est à singulis, & non ab omnibus simul sumptis: ergo distinctio est à singulis, & non ab omnibus simul sumptis. Vergeoposito Petro, & Paulo in rerum natura, seclusa quælibet alia entitate distincta Petrus, & Paulus manent eiudem nature, & eiudem essentie, & postis duobus albis vt quatuor, seclusa quacumque alia entitate, sunt similes, & positis duabus quantitatibus vlnariis, nulla alia interueniente entitate, sunt æquales, & eo ipso, quod vtraque vlnaris percipitur intelliguntur æquales nulla alia forma, adhuc per intellectum, percepta: ergo relatio identitatis, similitudinis, & æqualitatis, separari non possunt à fundamento, & termino, neque aliquid addunt ab illis distinctum. Idem dico de relationibus secundi generis. Da mihi Petrum genitum fuisse à Ioanne secluso quocumque alio modo Ioanni inhærente, quem Deus non produxit, vel quem ego mente præscindo, ex eo præcisè, quod Petrus fuerit à Ioanne genitus, Ioannes dicitur Pater, & Petrus filius: ergo frustra novos alios modos inhærentes Petro, & Ioanni, vel prædicatum aliquod interinsecum in Petro, & Ioanne meditaris, vt vnus dicatur Pater, & alter filius: ergo relatio paternitatis nihil aliud est quàm ab hoc homine illum processisse.

Respondent aduersarij duo alba, ac reliqua prædictæ. I-
tema secluso modo superaddito, & formaliter intrinseca,
esse similia, & relata fundamentaliter, & non formaliter.
Contrà: vtraque quantitas assignata esset palmaris, secluso
quocumque modo superaddito, & quocumque prædicato
intrinseco, & illarum neutra alteram excederet: ergo for-
maliter essent æquales. Probo consequentiam, illa æquali-
tatem quæ communisurari possunt, & quorum neutrum
excedit alterum: sed duæ quantitates vlnares quocumque
alio secluso possent communisurari, & neutra aliam exce-
deret: ergo essent æquales. Si dicās hanc commensuralita-
tem quantitatum absque alicuius excessu, secluso modo
alio positiuo arguere æqualitatem fundamentalem, & non
formalem, inquiri, ex quo principio inferas illam æqua-
litate[m] formalem, quam agnoscis supra aequalitatem,
quæ ergo assigno, & tu fundamentalem appellas? Vigor,
desitnat Deus æqualitatem quam appellas formalem, vel
illam mente præscindamus, & remaneat tantum illa quæ
ergo assigno, & tu fundamentalem appellas: Tunc rogo, ex
quo capite desiderabimus modum illum in quantitatibus,
vel qua diuersa ratione de illis agemus, ac nunc agimus?
Certè talis modi defectum nullquam expeririur figurine-
que illum præsentem nunquam experti sumus, sed eodem
modo quantitates illas æquales vocabimur ex eo, quod
neutra alteram excedat: ergo modus illi neque ab hac
denominatione aequalitatis quantitatibus conueniens,
neque ab alio aliquo principio à priori, vel à posteriori
nobis innotescit: ergo sine fundamento fingitur. Idem
argumentum fit in relationibus secundi generis, præcisè
enim ex eo, quod Ioannes Petrum genuerit nullo habito
effectu ad modum illum, absolute vocamus Ioannem Pa-
trem Petri, & non modum illum inquirimus, vel pieno ex
Ioannem